

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.545/2016/8.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2016. október 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az előre kitervelten, különös kegyetlenséggel, tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés büntette miatt és társa ellen indult büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2016. április 29. napján kihirdetett 19.B.181/2015/109.számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

II. r. vádlott cselekményének minősítéséből a Btk. 160.§ (2) bekezdés d) pontjára történő utalást mellőzi.

II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 10 (tíz) évre enyhíti.

A Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.352/2015/4, Bj.358/2015/1. tételszám alatt bevételezett és kezelt 1 db 13 cm hosszúságú fekete nyelű „Stainless Steel” feliratú vérgyanús szennyezett olló és 1 db kb. 10 cm hosszúságú körömvágó olló lefoglalását megszünteti, és e bűnjelek megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja I. r. és II. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 22.700 (huszonkettőezer-hétszáz) forint bűnügyi költségből I. r. vádlott 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forintot, II. r. vádlott 10.000 (tízezer) forintot visel.

Indokolás:

Az ügyben elsőfokon eljáró Debreceni Törvényszék a rendelkező rész szerinti ítéletével I. r. vádlottat emberölés büntette (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), d), i) pontja) miatt 14 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre, II. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett emberölés büntette (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), d), i) pontjai) miatt 12 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre valamint 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította a feltételes szabadság lehetőségének legkorábbi időpontját, döntött az előzetes fogvatartásokban töltött idő beszámítása felől, az eljárás során lefoglalt nagyszámú bűnjel további sorsáról, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést mindkét vádlott terhére, a kiszabott büntetések súlyosítása érdekében. Fellebbezésének írásos indokolása szerint az elsőfokú bíróság ugyan helyesen vette számba a büntetés kiszabásánál jelentkező bűnösségi körülményeket, ám

azokat nem a nyomatékuknak megfelelően értékelte. Így a cselekmény háromszoros minősülése, az élet elleni cselekmények növekvő tendenciája, nem utolsó sorban a tényállás szerint tetten érhető összehangolt, egymást erősítő cselekvőség megfelelő megítélése indokolttá teszi a kiemelt tárgyi súllyal arányos, súlyosabb tartamú szabadságvesztés kiszabását mindkét vádlottal szemben. Nem vitatta viszont az I. r. vádlott vonatkozásában megválasztott enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását, egyetértve azzal, hogy I. r. vádlott esetében a börtön fokozattal együtt járó, fegyháznál előnyösebb szabályozás jelentheti azt a kedvezményt, amely megváltozott személyiség szerkezetéhez kötődik.

A határozatot másfelől védelmi jogorvoslatok támadták, ugyanis I. r. és II. r. vádlottak a büntetés enyhítése, védőik eltérő jogi minősítés okán a joghátrány enyhítése végett éltek fellebbezéssel.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.175/2015/13-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést az I. r. vádlott tekintetében iránya szerint, a II. r. vádlottra azonban módosítva, a javára tartotta fenn, ezzel együtt a védelmi perorvoslatokat alaptalannak jellemezve. A büntetőeljárás szabályainak betartásával s az ügyfelderítési kötelezettség teljesítésével elsőfokon megállapított tényállást megalapozottnak találta, mely a másodfokú felülbírálat alapját képezheti. Ellenben álláspontja szerint a törvényszék tévesen foglalt állást II. r. vádlott bűnsegédi bűnrészségét illetően. Miután ugyanis az ítéleti tényállás szerint a vádlottak előzetes megállapodása a sértett megfojtására vonatkozott, így a II. r. vádlottnak nem volt előzetes tudomása a I. r. terhelt által alkalmazott különösen kegyetlen ölési módokról, a II. r. vádlottat terhelő pszichikai bűnsegély e minősítő körülményre nem terjedhet ki. Sem az ítéleti tényállás, sem a bizonyítás iratai nem tartalmaznak olyan tény vagy bizonyítékot, amelyből arra lehetne megalapozottan következtetni, hogy e vádlott a különös kegyetlenség, mint további minősítő körülmény kimerítésére alkalmas elkövetési móddal előzetesen egyetértett volna, mint ahogyan jelen sem volt a sértett megölésekor. Emellett a bűnösségi körülmények, illetve az elkövetés eszközéül használt bűnjelek tekintetében is szükségesnek találta az ítélet korrekcióját. Indokaira figyelemmel ezért arra tett indítványt, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletének megváltoztatásával II. r. vádlott bűnrészesi bűnösségét előre kitervelten, tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés büntetében állapítsa meg - a Btk. 160. § (2) bekezdés d) pontjára történő utalás mellőzésével -, I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését a belső arányosság követelményének megfelelően súlyosítsa, a bűncselekmény elkövetési eszközeinek elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzze, és azokról a Be. 155. § (1), (2) bekezdéseinek megfelelően hozzon döntést, a határozat egyéb rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással hagyja helyben. A három minősítő körülménnyel jellemzett élet elleni büntettet elkövető I. r. vádlottal szemben ugyanis az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés tartama indokolatlanul enyhe, ugyanakkor a II. r. vádlott vonatkozásában - feltáró jellegű, egyben önterhelő vallomásai, és pszichikai bűnsegédi minősége folytán - a törvényszéken kiszabott joghátrány mértéke megfelel a büntetés kiszabási céloknak, enyhítése és súlyosítása sem szükséges.

Az ítélet tábla a kétirányú perorvoslatokra figyelemmel a Be. 361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, melyen a Debreceni Fellebbviteli Főügyészség képviselője az elsőfokú határozattal kapcsolatos álláspontját az írásban kifejtettekkel azonosan részletezte, indítványai megalapozottságára a terheltek relevánsnak ítélt vallomásaival és az eljárás egyes további bizonyítékaiával kívánva rámutatni.

Az I. r. vádlott védője az eltérő jogi minősítés, s ekként enyhítés végett bejelentett fellebbezése irányát változatlanul fenntartotta, annak részletes indokaként azt adva elő, miszerint a rendelkezésre álló adatokból nem bizonyítható kétséget kizáróan, hogy a terheltek eleve gyermekük megölésére

készültek volna. Ebben a körben tartotta vizsgálandónak, hogy mi volt az az okfolyamat, amely végül a cselekmény véghezviteléhez vezetett, különös figyelemmel az I. r. vádlott előzményként megállapítható személyi körülményeire, speciális családi környezetére. Ezen túlmenően kételyének adott hangot azzal kapcsolatosan is, hogy a különös kegyetlenséggel történő elkövetés, mint további minősítő körülmény megállapítható volna, amelyet azzal kívánt alátámasztani, hogy a viszonylag nagyszámú sérülés közül mindösszesen kettő járt halálos eredménnyel. A védői érvelés szerint így módon egyetlen minősítő körülmény, nevezetesen a tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére történő elkövetés alapján minősül súlyosabban az élet elleni cselekmény, ami az I. r. vádlott súlyosan megromlott egészségi állapotának figyelembevétele mellett elvezethet a büntetés enyhítéséhez.

A II. r. vádlott védelmében eljáró védő perbeszédében fellebbezése irányát részben megváltoztatva mindenek előtt már arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint a terhelt büntetőjogi felelőssége, bűnsegédi magatartása az eljárás során törvényesen beszerzett bizonyítékkal nem támasztható alá. Másodfokon is arra utalt, hogy a II. r. vádlottat a nyomozás kezdeti szakában meg nem engedett módszerekkel bírták beismerő vallomástételre, amely így módon nem használható fel törvényes bizonyítékként. Ennek hiányában, a közvetett bizonyítékokból nem lehet egyértelműen következtetni arra, hogy az újszülött megölésére törekedtek volna a vádlottak. Ellenkezőleg, hiszen feltárt viselkedésükből, éretlen gondolkodásuk mellett olyan tanácstalanság is látszik, amely legjobban abban testesedik meg, hogy noha sokáig nem mertek szülői segítséget kérni a kialakult helyzet orvoslására, azonban végül több alkalommal is szóba hozták ezt. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból helytelen következtetéseket vont, mely a fellebbezési eljárásban felmentő rendelkezés meghozatalával válik orvosolhatóvá. Ezen felül azonban fenntartotta enyhítésre irányuló indítványát is, arra hivatkozással, hogy a bűnsegédi magatartás enyhébb, pszichikai formája, valamint annak ténye, hogy a II. r. vádlott a cselekményhez képest időben jóval korábban erősítette az I. r. terhelt akarat elhatározását, továbbá a bűncselekmény helyszínén jelen sem volt, az elsőfokon kiszabott joghátrány enyhítését kell eredményezze.

I. r. vádlott saját védelmében az utolsó szó jogán megbánását hangoztatta, kitérve arra is, hogy a cselekmény pszichésen és családi körülményeiben is súlyos negatív következményekkel járt számára.

II. r. vádlott nem kívánt élni az utolsó szó jogának lehetőségével.

Az ítéletábra az előterjesztett perorvoslatok alapján a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében a Debreceni Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelemben bírálta felül, függetlenül a fellebbezések okától és irányától. A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy a törvényszék megtartotta-e az eljárási szabályokat, majd vizsgálta a tényállás megalapozottságát, a bűnösség, megállapítását, a bűncselekmény minősítését, valamint a büntetések kiszabását is. Ennek során nem észlelt a Be. 373. § (1) bekezdés II.) pontjában felsorolt olyan (ún. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezetne, de olyan súlyú relatív hiba sem érhető tetten, mely a bizonyítás törvényességét érintve, az érdemi felülbírálatot kizárta volna. Valójában ilyen okra az eljárásban résztvevők egyike sem hivatkozott, sőt a törvényszék pervitele kifejezetten körültekintőnek, aprólékosnak bizonyult.

Szintén az eljárásjog revíziója körében kíván utalni az ítéletábra arra, hogy a már hivatkozott törvényhely, nevezetesen a Be. 348. § (1) bekezdésében írtak értelmében a felülbírálat az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző bírósági eljárásra szorítkozhatott, míg a nyomozásra nem terjedt ki. Ezért a II. r. vádlott védője által előadott védőbeszédben említett egyes nyomozási cselekmények - így a

terhelt kezdeti kihallgatásainak - törvényességét támadó okfejtés kizárólag annyiban érinthette a másodfokú felülbírálat tárgyát, hogy amennyiben valóban felmerült volna egyes bizonyítékok törvénysértő jellege, azokat ki kellett volna zárni a bizonyítékok köréből. Ilyen, a Be. 78. § (4) bekezdésén alapuló intézkedésnek viszont nem mutatkozott alapos oka.

Utóbbi körben megállapítható, hogy a törvényszék nemcsak tartalmilag vizsgálta igen mélyrehatóan a terhelt vallomásait, de a II. r. vádlott által előterjesztett védekezés leellenőrzésére, vallomásai tényszerű megváltoztatásának okára is kiemelt figyelmet fordított. Az e tekintetben lefolytatott bizonyítás eredményeként (ítélet 23-25. oldalai) - a nyomozási iratok áttekintése mellett - valóban nem lehet kétséges a hivatkozott bizonyítékok törvényessége, s ekként aggálytalan felhasználhatósága. Mint ahogyan az sem, hogy az eljárásjognak megfelelő figyelmeztetések után - gyanúsítottként védő jelenlétében is - előadott vallomások olyan részletességgel szóltak a cselekmény egyes körülményeiről, hogy azokat gyakorlatilag a frissen indult nyomozás kezdeti szakaszában a nyomozóhatóság más úton nem, csakis a cselekmény elkövetését hosszabb időn keresztül tervezgető, majd a helyszínen megjelenő II. r. terhelttől szerezhette. Következésképp a citált bizonyítékok felhasználására, értékelésére - együtt a bizonyítás további anyagával - a törvény szerint lehetőség nyílt.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve a bizonyítás anyagára alapítottan, a bizonyítékok okszerű, logikus mérlegelését követően megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hibáktól mentes tényállást állapított meg, mely a hivatkozott törvényszakasz (1) bekezdése szerint a másodfokú ítélezés alapját képezte.

A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, azokat az iratok tartalmának valamint a logika szabályainak megfelelően értékelte, a Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjából fakadó indokolási kötelezettségének is eleget téve. Ítéletének tényállását döntően I. r. és II. r. vádlottak kezdeti, ténybeli beismerő vallomásaira alapította, mellyel kölcsönösen terhelő adatokat is szolgáltatott egymásra. Ezt követően az egyéb személyi bizonyítás - különösképp tanúk által előadottak -, az igazságügyi orvosszakértők, illetve elmeorvos- és pszichológus szakértők véleményeinek eredménye, a cselekmény helyszínén folytatott szemle, fényképmelléklete, nem utolsósorban a terhelt online levelezése, üzenetváltásai, illetve az egyéb okirati bizonyítékok értékelésével adott számot mérlegelő tevékenységéről. A törvényszék a bizonyítékokat egyenként és kölcsönhatásukban is vizsgálta, melynek során részletekbe menően elemzést adott arról, hogy mire alapítja a tényeket, és a bizonyítás mely eszközei azok - különösen a terhelt által utóbb tett előadott védekezés körében - amik nem fogadhatóak el a tényállás alapjaként. A hivatkozott bizonyítás anyaga, valamint a vádlottak magatartásából vont első bírói következtetés meggyőző logikai érveken nyugszik, a védelem által kifogásolt ténybeli alapoknak valóban helye lehetett a tényállásban, a ténymegállapító tevékenységgel a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

Ennek megfelelően - minthogy az ügyben elkészített aggálytalan igazságügyi elmeorvos szakértői vélemények eredménye sem jelzett büntethetőségi akadályt - a törvényszék okszerűen következtetett I. r. és II. r. vádlottak bűnösségére, túlnyomó részt pedig cselekményeik minősítése is megfelel az anyagi jognak.

Az elsőfokú bíróság a Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatában megfogalmazott iránymutatások értelmezésével, a teljes körben feltárt alanyi és tárgyi tényezők alapján vonhatott következtetést a vádlottak elkövetéskor kialakult aktuális tudattartalmára, ezáltal egyenes ölési szándékára. Ebben a körben nem maradhat figyelmen kívül az sem, hogy az I. r. vádlott terhessége

tudatában sem vett igénybe orvosi segítséget, sőt kifejezetten kibújt az előírányzott kezelések alól, mellyel a II. r. vádlott is egyetértett (ítélet 21. oldal). A terhesség alatt tanúsított - általuk is elismert - magatartásukból egyértelműen arra lehetett következtetni, miszerint elfogadható lehetőségként csakis a sértett halála jöhetett számításba. Ennek pedig minden módozatával számoltak, akár életének elvétele árán is. Ezen felül a törvényszék alapos és igen részletes indokolást adott az I. r. vádlott tettesi, és ahhoz kapcsolódóan a II. r. terhelt pszichikai bűnsegédi minőségére, mint ahogyan a cselekmény minősített eseteit illetően. Az eljárás tárgyát képező bűncselekmény valóban súlyosabban minősül a Btk. 160. § (2) bekezdés a), i) pontjai szerint, mert a vádlottak az ölési cselekmény véghezvitelének részleteit tervszerűen, céltudatosan gondolták át, azt hosszú időn át fontolgatták, továbbá a hatályos büntetőjogban a tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére történő elkövetés minősített esete alá tartozik az újszülött megölése is. Az elsőfokú bíróság ebben a tekintetben megfogalmazott indokai teljes körben kerültek kifejtésre, melyekkel az ítélet tábla is maradéktalanul egyetértett.

Nem tévedett akkor sem a törvényszék, amikor I. r. vádlott cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősítette. E minősítő körülmény valóban megállapítható, ha az elkövető az átlagosat meghaladó brutalitással, kegyetlenséggel viszi véghez az ölést, függetlenül attól, hogy a sértett szubjektív módon mit érzett. Jelen esetben a cselekmény konkrétumait szemlélve, az I. r. vádlott cselekvősege olyan gátlástalanságot és embertelenséget mutatott gyermekével szemben, mely a felhívott minősítő körülmény megállapítását valóban szükségessé tette. Szemben a védelmi érveléssel, e jogi álláspontot mindenben alátámasztják a tárgyi oldali elemek, így az elkövetési magatartás formája, a megválasztott eszközök használata, de az okozott nagyszámú sérülés, erőbehatások száma is világosan mutatja a további szenvedéssel járó fájdalomkozást. Az események folyamatában a cselekmény az előre kiterveltnél is nagyobb embertelenséggel került megvalósításra, a nyilvánvalóan magatehetetlen újszülött úgy szenvedett traumás shock következtében erőszakos halált, hogy a többszöri erőbehatások leginkább mellkasát érték, s e szúrások közül 2 rendbeli is áthatoló, életveszélyes sérülést eredményezett. Emellett az I. r. vádlott által más módon okozott további sérülés, a sértett fejének kád pereméhez ütése a jobb oldali farcsont darabos törésével, az agyállomány zúzódásával is járt, így valóban olyan mérvű embertelenségre lehet vonatkoztatni, ami a különös kegyetlenséggel történő elkövetés törvényi tényállását kimeríti.

Az ítélet tábla azonban abban már a fellebbviteli főügyészség által kifejtettekkel értett egyet, hogy utóbbi minősítő körülmény II. r. vádlott tekintetében nem állapítható meg. Az irányadó, a felülbírálat alapjául elfogadott tényállás szerint ugyanis a vádlottak előzetes megállapodása arra szorítkozott, hogy az I. r. terhelt fojtással oltja ki a sértett életét (ítélet 6. oldal utolsó bekezdés), s az elsőfokon okszerűen mérlegelt bizonyítás anyagából sem következik, hogy a cselekmény tényleges megvalósításakor jelen nem volt II. r. vádlott előzetesen tudott a végül alkalmazott különösen kegyetlen ölési módról, vagy azzal előzetesen egyetértett volna (34. oldal második bekezdés). Mint ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség helytállóan utalt, a fojtás elkövetési módszere az aggálytalan bírói gyakorlat szerint nem alapozza meg az emberölés különös kegyetlenséggel történő minősítését (BH2003. 490., BH1996. 239.). Mindebből következően bár II. r. vádlott az I. r. terhelt ölési elhatározását huzamos időn keresztül erősítette, bátorítva őt, s a bűncselekmény elkövetése utáni segítségnyújtást is megígérte, ám részesi felelőssége nem terjedhet túl a szándékán. A bűnsegéd tudatának a tettesi alapcselekmény tényállási elemeire kell kiterjednie, mint ahogyan arra, hogy az ő magatartása alkalmas az alapcselekmény megvalósításának elősegítésére. Szükséges azonban rámutatni, hogy amennyiben a tettes többet tesz vagy mást is tesz, mint amire a részes szándéka bizonyíthatóan kiterjedt, a bírói gyakorlat és a jogtudomány szerint a tettes túllépéséért a részes nem tartozik felelősséggel. Úgynevezett mennyiségi túllépés esetén a részes a szándékáig terjedő bűncselekményért felel, a túllépésért azonban nem. A részes szándékának csak a tettesi

alapcselekményre kell vonatkoznia, a bűnsegéd bűncselekményeinek minősítése ezért nem igazodik minden esetben a tettesi cselekményekhez.

A bűnsegéd csak az általa előre ismert, kívánt vagy tudomásul vett következményért felel, ezért nem büntethető a tettes által megvalósított minden eredmény miatt, ha a tettes az előzetes megállapodás körét túlhaladva súlyosabb bűncselekményt valósít meg, mint amit a bűnsegéd tudata a véghezvitelt megelőzően átfogott (BH1998. 1.).

Mindezek alapján az ítéletábra azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontot foglalt el, amikor II. r. vádlott cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntetteként is minősítette, mivel annak nem álltak fenn a törvényi előfeltételei. Ezért - a Be. 258. § (2) bekezdés d) pontjában írt rendelkezésnek is megfelelően - a II. r. terhelt cselekményének minősítéséből a Btk. 160. § (2) bekezdés d) pontjára utalást mellőzte. A minősítéssel kapcsolatban ezen túlmutató változtatást célzó védelmi fellebbezések viszont már nem foghattak helyt.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket csaknem minden tekintetben helyesen tárta fel, ám a súlyosító hatással bírók sorából mellőzni szükséges a közeli hozzátartozó sérelmére történő elkövetésre utalást. Az újszülöttnak közvetlenül a szülés után az anya által történt megölése esetén a hozzátartozó sérelmére elkövetés ugyanis a büntetés kiszabása során nem értékelhető súlyosító körülményként (BH1988. 259.).

A büntetést kiszabó bíróságnak a feltárt bűnösségi körülményeket, az elkövető társadalomra veszélyességét, a bűncselekmény jellegét gondosan össze kell vetnie a büntetési célokkal és a büntetés kiszabási elvekkel. Az ítélezési gyakorlat rendszerint a több okból is súlyosabban minősülő, a társadalom megdöbbenését kiváltó élet elleni cselekményeknél a törvény szigorát alkalmazza, mely a fiatal felnőtt I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában a Btk. 41. § (2) bekezdéséből kiindulva - minthogy a cselekmény elkövetésekor még nem töltötték be huszadik életévüket - csakis határozott ideig tartó szabadságvesztés lehetett.

Adott esetben az ítéletábra a I. r. vádlottal szemben elsőfokon kiszabott szabadságvesztést tetтарыanosnak találta, mely a büntetési céloknak megfelelő, összhangban a büntetés kiszabási elvekkel. Mértéke ugyan némileg alatta marad a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint meghatározandó középértéknek, ám emellett, hogy a fentebb írtak szerint a súlyosító körülmények köre is szűkült, e tekintetben nem maradhatott figyelmen kívül, hogy amikor szülő nő öli meg a szülés tartama alatt vagy közvetlenül utána gyermekét, az irányadó bírói gyakorlat szerint mindig jelentősége van a büntetés kiszabásánál annak a más lelki állapotnak, amely az újszülött világra hozatalával jár. Miként annak is, hogy a szülő nőt milyen ok vezette az ölésre. A jelen eljárásban elbírált bűncselekmény kivitelezésének hosszabb tervezgetése miatt ugyan tényszerűen speciálisabb helyzet állt elő, ám épp az eredeti elgondoláshoz képest eltérő, indulattól mindenképp áthatott megvalósítás módjában érhető valóban tetten a fentebb hivatkozott más lelki állapot I.r. vádlott esetében. Abban pedig - mint ahogyan a bizonyítás adatai rámutattak és az elsőfokú ítéletben részletezésre is került - minden bizonnyal befolyásoló tényezőt jelentett a magára hagyatottság érzése, a konfliktusoktól korábban sem mentes szűkebb családi környezet rosszallásától való félelem. Ezért az ítéletábra az I. r. vádlott tekintetében sem a súlyosításra, sem az enyhítésre irányuló fellebbezéseket nem találta alaposnak, utalva a Be. 371. § (2) bekezdésében írtakra, mely szerint a büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nem lehet helye.

Eredményesnek mutatkozott viszont a II. r. vádlott vonatkozásában bejelentett enyhítésre irányuló másodlagos védelmi fellebbezés annyiban, hogy a fent kifejtett indokok mentén megállapítható

minősített esetek szűkebb köre, a jelentős tárgyi súlyú büntettet beismerő és a tényállás megállapításához döntő mértékben figyelembe vett - bár később megváltoztatott, ám törvény szerint aggálymentesen felhasználható - beismerő vallomás, illetőleg a pszichikai bűnsegédi bűnrészesség ténye erre alapot adott. Ily módon a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok követelményét szem előtt tartva valóban szükséges - hiszen a bűnsegédi magatartása egyfajta érzelmi zsarolás jeleit is mutatta, közelítve a felbujtáshoz -, ám a Btk. 80. § (1) bekezdésében írt büntetés kiszabási elveknek jobban megfelelő, a vádlott személyében rejlő konkrét társadalomra veszélyesség fokával arányosabb, enyhébb büntetés kiszabását eredményezte a II. r. terhelttel szemben.

Ezzel együtt a mellékbüntetések megváltoztatásának már nem mutatkozott törvényileg igazolható oka, a szándékos és erőszakos, élet elleni minősített büntett elkövetéséért felelősségre vont vádlottaknál indokoltnak bizonyult a maximumban megállapított közügyektől eltiltás alkalmazása.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései a szabadságvesztések végrehajtási fokozatának meghatározását, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját, az előzetes fogvatartásban töltött idők beszámítását, illetőleg a bűnügyi költség viselését illetően mindenben megfelelnek az irányadó és felhívott jogszabályoknak. Túlnyomórészt ilyennek tekinthető az eljárás során lefoglalt bűnjелеk tárgyában hozott döntés is, azzal a megszorítással, hogy az ítélet tábla - az erre vonatkozóan megfogalmazott fellebbviteli főügyészégi érvelést alapvetően osztva - a Btk. 72. §-ában írtak szerint nem talált törvényes alapot a Bj.352/2015/4. és a Bj.358/2015/1. tételszámok alatt nyilvántartott ollók elkobzására. Bár az említett bűnjeltárgyak tényszerűen az élet elleni cselekmény elkövetésének eszközeként szolgáltak, ám azok nem az I. r. vádlott tulajdonát képezték (nyomozási irat II. kötet 780., 797. oldal, 23. számú tárgyalási jegyzőkönyv 24. oldal), ekként a Btk. 72. § (3) bekezdésében írtakból következőleg az elkobzásuk sem lehetséges. Ellenben ezek a - részben beszáradt vérrel szennyeződött - eszközök épp a súlyos bűncselekmény elkövetésével összefüggésben váltak értéktelenné, kiadásukra vonatkozó igény bejelentésére nem került sor, következésképp az ítélet tábla a további sorsuk felől a Be. 155. § (1) és (8) bekezdései alapján hozott döntést, lefoglalásuk megszüntetése mellett a megsemmisítésük felől határozta.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélet tábla a Debreceni Törvényszék ítéletét a szükséges körben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámítása a Btk. 92. § (1), (2) bekezdésein alapszik.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az ítélet tábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melynek megfizetésére I. r. és II. r. vádlottak a Be. 338. § (1), (3) bekezdéseiben írtak szerint kötelesek.

Debrecen, 2016. október 24.

Dr. Elek Balázs sk.	. Bakó József sk.	. Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 19.B.181/2015/109.sz. ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással mindkét vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2016. október 24.

. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő